Пласка, як стіл,
на котрому лежить.
Ніщо під нею не здвигається
і виходу для себе не шукає.
Над нею – подих мій людський
не творить вихорів повітря,
її поверхню жодним чином
не тривожить.

Її низини, доли – завжди зелені,
височини, гори – жовті і брунатні,
а моря, океани – це приязна блакить
між берегів роздертих.

Усе тут маленьке, доступне й близьке.
Кінчиком нігтя вулкани можу притискати,
гладити полюси без грубих рукавиць,
Можу єдиним поглядом
кожну пустелю охопити,
разом з рікою, що із нею поруч.

Ліси позначені лиш декількома деревцями,
поміж якими важко заблукати.

На сході і на заході,
над і під екватором –
тиша, хоч маком сій,
а в кожнім чорнім зернятку
живуть собі люди.
Масові поховання і руїни наглі –
то не на цій картинці.

Країн кордони – ледь помітні,
немов вагаються: чи бути чи не бути.

Люблю я карти, бо вводять в оману,
не допускають напасливу правду.
Бо на столі великодушно, з гумором поштивим
переді мною розстилають світ,
що не від світу цього.